

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée
F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjež knižicziščežetni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 nr. dostacž.

4. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Jap. št. 4, 23–31.

Powjeda šo nam wo mnohich wodžerjach wulkich wójskow, šo šu, přjedy hač do bitwy czahnychu, se šwojim wójskom na kolenach Boha wjeršneho wo dobyče prošyli a tehorunja na kolenach šo jemu ša dobyče džakowali. Tajkich ludži widzimy tež w džěnsnich tekščě, křoblych rjekow, kotřiž šu na šwojich nješpěčelach wulkotnje dobyli a nětko se šwojimi šwjatocnje šanješku: Čže, Božo, křwalimy, š dobom pak wo nowu pomoz š nowemu bėdženju a do- bywanju prošča. Tuczi rjekajo šu Anješowi japoschtoljo, wošebje Pětr a Jan, psched wyschšimi a šarschimi štaj štałoj, woni jimaj „hrozachu a puščezichu jeju, a nje- namakachu nicžo, kaš bychu jeju czwilowali, luda dla, pschetož wschitzy křwalachu Boha ša to, šchtož šo bėšche štało“. Nětko pschindžeschtaj wonaj š tym šwojim a pschi- powjedaschtaj jim, šchtož jimaj čzi wyschšichi měšchnizy a šarschichi bėchu prajili. To šhoniwšchi, padžechu wschitzy w jenej myšli na kolena a modlachu šo: „Anježe, ty šy tón Bóh, kiž čziniš šy njebjo a šemju a morjo a wschitko, šchtož w nich je“, ty šy nam tež pomhaj, naš wutorhnyš š ruki nješpěčelow, chzedža woni džaknje prajicž, š dobom pak nutrnje prošycž: Anježe, pohladaj na jich hrozěnja a daj šwojim šlužobnikam, šo bychu se wschěj křoblošču tвое šłowo rěczeli, to rěča: Anježe, pomhaj dale! Tak tež dyrbi byčž: křchesczianšzy bėdžerjo šu štajnje šwěrní modlerjo, pschetož w Anješowym mjenje je naša šylnosčž,

kaž Móšfaš hižo junu šaspěwa: tón Anješ je tón prawy wojak, Anješ je jeho mjeno.

Křchesczianšzy bėdžerjo šu štajnje šwěrní modlerjo.

1. Tón Anješ je tón prawy wojak, to woni wjedža.
2. Anješ je jeho mjeno, po tym woni čzinja.

1. Japoschtolaj Pětr a Jan štaj psched šudom štałoj wustrowjenja křomeho dla. Šslěboro a šłoto nimam, bė jemu Pětr prajil, šchtož pak mam, to čzi dam: w mjenje šejom Křhrysta, poštań a křodž. Šajka dobrotu bė šo tola křoremu wbohému mužej štała, a kaž jara šarschich a wyschšich mjeršasche: přecž šo njehodžesche: šahorjenosčž ša japoschtolow bė wulka. Šswobodnaj šo japoschtolaj do šřjedžiny šwojich wróczischtaj. Móžemy šebi myšlicž, kaš wutrobnje a š kajej radošču šu jeju witali. Tola niž jeju šu woni křwalili, šo štaj šwoju wěž tak derje wu- wjedłoj, ale Bohu šo ša pomoz džakowali: Anježe, twój škutk je, šo japoschtolow šroweju šašo mamy, ty šwojich ženje nje wopušczisč. Tak je pschězo było: tón Anješ je bliško pola naš, wón šwojich derje šnaje; wón wostanje tež kóždy čzaš tak dolho hač šwět traje, tych šwojich šbože, mēr a troscht, kaž macž tych džěczi křašny lóšcht. Čžesč Bohu Anješej dajče! A we wěrjazyh wutrobach přěnich křchesczianow wozuczi dopomnjecž na Dawitowy psalm: „Čžehodla šłobja šo pohanjó a ludžo wumyšla šebi prošdne rěcže? Šralojo šemje pschisťupja a knježa škladuja hromadže radu pschecziwo temu Anješej a jeho Křhryštu.“ Šchtož je Dawit na bėdženjach našoniš a

pschëtrał, to widža nëtto dopjelnjene na Jesuŝu a jeho ŝwërných: „Sawërnje, haj, woni ŝu ŝo ŝhromadzili w tutym mëŝcze na twoje ŝwjate dżëczô Jesuŝa, kotrehož ŝy žalbowal, Herodasz a Pontius Pilatus i pohanami a israelskim ludom.“ Prëni ŝchëŝczijenjo paŝ wëŝcze nejŝu jeno chzyli i tym ŝkorzicž, ale ŝu tež na hnadnu ŝnjeŝowu pomoz ŝpominali, kotruž je Dawit ŝhonil, kotrejež je ŝo woŝebje ŝmël luby ŝnjeŝ Jesuŝ troŝchtowacž, ŝlë ŝu cżlowjekojo i nim mënili, ale Bôh je wŝchitko derje cżinił. S tym ŝu ŝo ŝami troŝchtowali a poŝylnili: Je Bôh i nami, ŝchtô môže pschëczïwo nam bycž!

Ach, lubi ŝchëŝczijenjo, ŝo bychmy tež my bóle ŝo teho dżerželi! Prënje cżëžke cżafy ŝchëŝczïjanŝtwa ŝu dawno nimo, i maleho žonopoweho ŝorna je narostł wulki ŝchtom, pod kotrymž wŝchitzy ŝmërom ŝëdžimy, jeho ŝhlôdka ŝo wjeŝelo. Štoro je paŝ tež kaž w horzym lëczu, hđžež łopjena kaž wot ŝlônza pražene dele wiŝaja, mlôdne nalëtne žiwjenje je pschëŝtało, chze ŝo nam po wožiwjazym wëtŝiku. Wojowanja a bëdženja je tež dženŝniŝchi džen ŝa ŝchëŝczïjanow doŝcž a nadoŝcž, pohanjo ŝo ŝlobja a ludžo wumyŝla ŝebi prôŝdne rëczje pschëczïwo temu ŝnjeŝej a jeho wërcjazym. Ale domërlenje na ŝnjeŝowu pomoz je woŝlabnyło, domërlenje na teho, kiž wŝchitko derje wobŝtara a wŝchitko w ŝwojej mozy ma. Tón ŝnjeŝ je Bôh, tón ŝnjeŝ je Bôh, cżëŝcž Bohu ŝnjeŝej dajcže, hđže ŝtupi tajki nutrny ŝpëw dżaka ŝa Božu pomoz do njebjeŝ horje? Haj, wołaj ŝo te mni w cżafu nuŝy, dha chzu ja cže wumôž, to drje nëchtôžkuli hiŝcže wë, ale: a ty dyrbiŝch mje ŝhwalicž, to nimale kôždy ŝabudže. Je tola wŝchitko wot Boha nam date, a ŝmy my to dobre doŝtali, njedyrbjeli to ŝle tež pschïjecž? Šlŝyŝchicže tam pola prënich ŝchëŝczïjanow tajŝeho morŝotanja kaž pola naŝ, macže tam telko ŝmorŝcžënych woblicžow, telko njeŝpokojoŝcže kaž pola naŝ dženŝa? Naŝche cżafy wëŝcze nejŝu cżëžŝche dżyli tamne, pola naŝ jeno pobrachuje to radoŝtne pschëŝwëdcženje: naŝcha pomoz ŝteji w mjenje teho ŝnjeŝa, pola naŝ je wŝchitko pschïpad, ŝlepy woŝud, ale žadny žiwny a hnadny Bôh, w kotrehož mozy a ruzy ŝteji. Muž prawy ŝa naŝ wojuje, wo tym nochze niçto niçto wjazy wjedzëcž, my ŝo wŝchaf ŝami tał ŝylni cżujemy w naŝchej hordôŝczi, ŝo temu njedamy wjazy placzicž: Môž naŝcha dobycž nje-môže. Kał ŝo tola ŝjebamy wŝchëdnje, kał ŝo wo najlëpŝchi troŝcht pschïnjeŝemny w nuŝach a ŝtyŝnosczach, kał ŝadwëlujemy a hlôwy powŝchamy, Boha wjazy njeŝnajemy, jeho njeprytamy, duž tež jeho njenamaŝamy. Prawy wodžëc wôjŝka wŝchitko pschëwidži, ŝo tež ŝa najnižŝcheho wojaka ŝtara, niçto njemôžne ŝebi wot njeho nježada, ŝranjennych wón troŝchtuje, ŝprôžnych pohnuwa a napomina. Šlejczë, tajki je waŝch Bôh, wón tón prawy wojak! Ach, ŝchëŝczïjanŝki ludo, njeŝabudž to, wjele bóle: domët ŝo, luba duŝcha, ŝo ŝpuŝcžej na Boha!

2. ŝnjeŝ je jeho mjeno, prawy ŝchëŝczïjanŝzy bëdžerjo jało ŝwërnny modlerjo po tym cżinja. Šso modlo japoŝhtoljo i tymi ŝwojimi ŝwoje kolena ŝhibuja: ŝnježe, daj ŝwojim ŝluzobnikam, ŝo bychy ŝe wŝchej ŝhrobloŝcžu twoje ŝlôwo rëczeli a wupŝchëŝtrëj ŝwoju ruku, ŝo bychy wuŝtrowjenja a zejchi a dżiwny ŝo ŝtale pschëŝ to mjeno twojeho ŝwjateho dżëŝcža Jesuŝa. To bëŝche hiŝcže nalëtny cżaf we wërje a žiwjenju. Ša prënich ŝchëŝczïjanow ŝo ŝamo roŝymjeŝche, ŝo ŝo modlachy, a dženŝa ŝo ŝa jich wjele ŝamo roŝymi, ŝo ŝo njemodla. A cži, kotŝiž jo cżinja, jo huŝto ŝe ŝwucženôŝcže cżinja, we wëŝtych hodžinach a

i wëŝtymi pschëzo ŝamŝnymy ŝlôwami, ŝhiba ŝo nëkaŝta cžeža abo njeŝbožo jim i ŝlabemu ŝdychowanju ert wotewri. Wutrobne a wobŝtajne žiwe wobŝhadženje ŝe ŝwojim Bohom tola njeŝnaja. Kał nëkotry mohł kraŝne plôdy pschïnjeŝcž, na Boŝy wëŝcze njeleži, i roŝu a deŝcžom a ŝlôncznym wjedrom w ŝwojim cżafu je Bôh jeho wobhnadzil, ale rola wutrobny je woŝtala ŝucha, twjerda. ŝchïdla modlitwy mamy, ale je njetrejbamy, laŝnymy radŝcho na ŝemi ŝprôžni a ŝlabi. Dôkelž prëni ŝchëŝczïjenjo ŝchïdla modlitwy trjebachy wopravdže, kaž i dženŝniŝcheho tekŝta widžimy, dôkelž jich modlenie njebë kaž jenotliwe kapki, ale kaž rjana rëczka, tehodla bëchu tež tał wërnwjeŝeli. Tehdyŝche cżafy wëŝcze njebëchu lohke, ŝtary hlôŝ: ŝchïžuj, ŝchïžuj jeho, njebë hiŝcže wonëmil, wyschŝchi a niŝzy wotpadowachy wot ewangelija, njewëra bë i ŝnjeŝom, ŝjawne bë pschëczïwjenje pschëczïwo ŝwjatemu Jesuŝej, ŝraelski lud, wuŝwolenny lud Boži, ŝo i pohanami ŝtowaŝchi i ŝhromadnemu wojowanju pschëczïwo Božemu žalbowanemu. Ale modlitwa wucžeŝche tamnych prënich ŝchëŝczïjanow, wŝchitko w hinaŝchim ŝwëtle wobhladowacž, pschëtož pschëd modlerŝkim wôczkom ŝo tež ŝle jało pschëkraŝnjenje Božeje, huŝto drje dżiwneje, tola pał ŝtajnje ŝbôžneje rady poŝafuje. Tež w njewjedrach ŝnjeŝowe ŝtadleŝchto njepowalne ŝteji. Wichor, kiž wjetŝch a hałôŝy ŝchtoma krucže pschïma, i tym jeno doŝonja, ŝo ŝo forjenje cżim hlubŝcho do ŝemje dobywaju. Tał tež tam, ŝhromadne bëdženje cżinjjeŝche jich we wërje ŝylniŝchich a w modlitwy žiwŝchich. Njewidžŝch, kał ruzy ŝtykuj, a njeŝlyŝchŝch, kał proŝcha: Daj ŝwojim ŝluzobnikam ŝe wŝchej ŝhrobloŝcžu twoje ŝlôwo rëczëcž? Njeŝlincži hiŝcže wot ŝandženeje njedžele ŝem: Njemôžemy ŝo wŝchaf teho woŝtaticž, ŝo bychmy rëczeli, ŝchtož ŝmy widželi a ŝlyŝcheli?

Hđže pał widžŝch dženŝa tajkule ŝhrobloŝcž, tajke wuŝtupowanje a wjeŝele ŝwëdcženje, ŝo njedžiwajo na pschëczëlow a njepŝchëczëlow pschï tym krucže ŝteji: njeje w druhim ta ŝbôžnoŝcž, tež njeje druge mjeno, w kotrymž mohli ŝbôžni bycž, ŝhiba mjeno Jesuŝ? Kał ŝhudži ŝmy pschï žylm bohatŝtwe, kał ŝlabi pschï žylej ŝtrowoŝczi, kał njemërnny ŝnutŝkach pschï wŝchëm ŝwonkownym mërje, hđže ŝu cži, kotŝiž jedny drugeho na modlerŝkimaj rukomaj noŝcha? Njedžiwajmy ŝo tola, ŝo dženŝniŝchi džen w ŝwojim tał mjenowanym ŝchëŝczïjanŝtwe žanych wulkiŝ ŝkutkow wjazy nimamy. Tehdy bëŝche hinał: Hdny bëchu ŝo modlili, ŝarža to mëŝto, na kotrymž bëchu ŝhromadženi, a buchy wŝchitzy napjelnjeni ŝe ŝwjatym Duchom a rëczachy Bože ŝlôwo i ŝhrobloŝcžu. Haj, pschï tym woŝtanje: Modlitwa, je-li ŝpravna, wjele ŝamôže. Teho ŝo dżeržmy tež w naŝchich cžežach a nuŝach, jało ŝchëŝczïjanŝzy bëdžerjo budžmy ŝwërnny modlerjo. Wotom tež ŝhonimy: Bôh je i nami, wjedže naŝ, prawiza ŝnjeŝowa dobywa!

Šamjen.

M. w B.

Dobry ŝôn.

Tëdyn muž mëjeŝche to waŝchnje, jo kôždu njedželu rano, hđny ŝwony do Božeho domu wołachy, i ŝwojej žonje džeŝche: „Dži ŝemŝchi a proŝch ŝa naju wobeju!“

Žona to njedželu wot njedžele, lëto wot lëta ŝwërnje cżinjjeŝche. Duž ŝo jejnemu mužej ras w nozy dżijeŝche, ŝo bëŝchaj wón a jeho žona ra dobo wumrjëtoj a nëtto wobaj pschëd njebjeŝtimi durjemi ŝtejeŝchaj, wo ŝaŝtup proŝchwoŝchi. Tola jało ŝwjaty Pëtr pschïndže a durje wotantny, wón jeno žonu nuts puŝcže, prajizy: „Ty ŝmëŝch ŝa waju wobeju nuts ŝaŝcz“, na cžož wón durje ŝaŝo

(Poftracžowanje.)

lamfny. Muž dyrbjesche wonkach wostacž, runjež bješche jemu to wulzy njespodobne.

Blizšču njedželu, jako jeho žona sažo po swučžentym waschnju temščazu ščežezku nastupi, jejny muž šobu džesche a to potom dale porjadnje činjesche. Spomnjentj šón bješche k temu dopomhał.

F.

Schtó s knjesom je?

(Wer ist ein Mann? Der beten kann.)

Schtó s knjesom je? Schtóž samóže
Eso modlicž k Wótžewi.
Njech spada wscho, šwět straschi šo;
:: Wón pať šo njeboji. ::

Schtó s knjesom je? Schtóž samóže
Tež wěricž křobliwje.
Brón wěry ta wschať njesšeba,
:: Šu ničtó njeslamje. ::

Schtó s knjesom je? Schtóž lubuje
A wschém rad pošlužti.
Tón ducha ma, kiž jahorja
:: A ruzj pošlyni. ::

Tón s knjesom je, kiž wojuje
Kaž ryczet sa šwój dom.
Bjes lubosče to njemóže,
:: Wón padnje s wěšikom.

Tón s knjesom je, kiž wumrěje
Sa prawo, sa prawdu;
Šdž wěru ma, šo jemu šda,
:: So wscho je k lěpšchemu. ::

Haj, s knjesom je, kiž wumrěje
Sa Boha, wótžny kraj.
Wón njesščesta hačž do šónza
:: Šsam džělacž s rukomaj. ::

Dha křobliwje a šwobodnje
Něť s Bohom do bitwy.
Wóh jenicžki tež pomha čži,
:: Š nim šmješech šbože ty. ::

Jurij Bróšť.

Pošlednje trjebanje rukow.

(Š Miš. Póšla.)

Šslawny lěkar pšched khoroložo křudeho džělaczerja štupi, kotrehož běchu dla šajědojčženja křwě do khorownje dowjěli. Wón k njemu džesche: „Sa hodžinu dyrbjš Wam pravu ruku wotewšacž, hewať šče šhubjentj. Šelijo macže hiščeže něščto wažne s njej čžinicž, dha to bjes šombženja ščžincže, přjedy hačž šče ju na pščežo šhubili!“

Duž křory wotmolwi: „Ša nimam ničšo wjazy čžinicž, tež njetrjebam nikomu wjazy pišacž; tola pať čžu hiščeže pošledni křócž šwojej ruzj štyknyčž a šo Bohu sa wschě wužite dary džalowacž a jemu wschu čžesčž dacž.“

Lěkar šo džiwajžj woteńdže; tajšeho wotmolwjentja njebě wocžakał.

Šječž lět pošdžiščo štupny do pšcheměrnje wulkeho rušowskeho kraja, kotrehož ašiske a europiske ležomnosče wot Štańšcheho Morja hačž k Wulkemu Morju došahaju a kotryž je štoro dwójžj tať wulki, kaž žyła Šuropa. My podamy šo na pučž s ruškim wyščšchim nadšedžbowarjom abo inspektarjom wjěčha Š., kotryž ma tójščto wjěščich šubkow tuteho bohateho wjěčha pod šobu. Ššwoje pučžowanje nastupimj w Šětrohrodže, kotryž Šětr Wulki w lěče 1703 pšchi režj Něwje šakožicž da a hdžez tehdy a pošdžiščo pałaz pšchi pałazu nasta, tať šo je Šětrohrod jene s najrješšich a najwjščich městow Šuropy.

Štašch pučž šapocža šo čžoply džěň julija a teho dla naš proch jara čžwilowasche. Šako mějachmy pšches 186 wjerštow pučža sa šobu, pščinđžechmy do wuwolaneho města Šowgoroda. Šrajina wokolo Šowgoroda je hōrkojta a jara plōdna. Štašch wyščšchi inspektar mějesche někotre škaty a šólome žōrka we wokolnosčži Wokšowa šobu wobšedžbowacž a dyrbjesche šo tam podacž; ša druhich pať bē wokolnosčž morja Šlmena jara šajimawa a ša wjěšelaza.

Potom podachu šo našchi pučžowarjo (to rěka čži, kotryž wyščšcheho inspektarja pšchemodžachu a s kotrymiž my w duchu šobu pučžujemj) na pučž k jěšorej Šeligera a k žōrkam Šolgi. Tudy je jara šo wotmēnjaza krajina a to hačž k wuštupej ščumjateje Šwanoweje rěčžki. Šola teješameje ma Šaldajške horišččežo najbōle nahle ščženy, a na někotrych wjěščšclach je krašny wuhlād. Šola my njemōžemj šo tu dlěje šadžeržecž a šo w krašnosčži krajiny šupacž; my dyrbimj dale do Štašchowa pšchi jěšorje Šeligera, hdžez našče woko wschudže wobrosčžene hōrki, rjane šahrody a šklōdne haje wuhlada. Šemjanške šubla a hrody leža rošprōšchene šokolowoko a dawaju šwědčženje wo tym, šo jich wobhōlerjo rjanosčž roššudžicž wjedža, a krajina pšches nje napohlād wulkeho bohastwa dostawa.

My pučžowachmy potom do Ššchewa a pšchi Šolšy hačž do Štarizy a pščinđžechmy napošledku hačž do města Šwera, hdžez šo štoro po žylm šwěče šuate wodomody šapocžnu, kotrež Šaltište Šorjo s Šaspiskim šwjasaju.

Šwer leži tež w dobrej krajiny a žyła twarba města je tajka, šajkuž pola wschitkich ruškich městow teje šameje wulkosče namatašch. Šono ma murjowane, s wulkeho džěla pať jeno drjēwjane šhēže a něhdže 23,000 wobhōlerjom. My šo tudy jeno křōtki čžas šadžeržimj, šo byčimj čžim rucžiščo do Šostwy pšchischli. Šwaj dnjej trjebamj wot Šwera hačž do Šostwy.

W Šostwje bydli w šwojim krašnje wuhotowanym pałazu wjěčh Š. Šewať je tež wěšty čžas w Šětrohrodže s bydlom. Šažo pšchēbnwa pať w tu šhwilu w tym a tamnym hrodže na šwojich wobšedžēštwach a pučžuje tež čžasto dolhe čžasjy we wukraju.

Wyščšchi inspektor je muž, něhdže 50 lět štarj, je šhētro toľšty, ma čžetwjene bješwocžo a jara wulku brodu. Šeho woko hlada křucže a wōtrje wokoło šo, a tola je čžasto šamrōčžene, jako by wutrobu něščto čžezžilo, tať šo pravje njewěšch, hačž je to šrudoba a hrěščna tjšchnosčž. Wón je šhētro mjelcžazy a rěčži jeno tehdy šhwatnje, hdyž lěšy, pola a šuki widži, kotrež šo derje wušnamjenjuja.

Šo čžasju šhonimj, šo je tuto wobšchērne šastojuštwo halle pšched pječžimi lětami dostal a šo ma lētne doľhody, kotrež šu wjěščhe, dnyžli te woješškeho generala pola Šēmžow. Šola nješku hiščeže te doľhody šobu ličžene, kotrež jemu šublo pščinješe, kotrehož wužitk tať doľho čžehnje, hačž ma šwoje šastojuštwo. Šuto šublo leži njedaloko Šowgoroda. Šudawki, kotrež jemu pšches pučžowanja šastojuštwo dla nastawaju, dostawa hiščeže wyšče teho ša-

runane. Wjeterch G., kotryž je wyškoli kšyžorski sastojuńnik, je pať tež jedyn i najbohatschich semjanow Rušowskeje a ma kubła, kotrychž schěr je pola někotrych hyschče njesnata. Tola je našch inspektar wšchitkón pschihot k temu sczinił, so by so to stało. Sa něotre lěta budža wšchě wuměrjene. Sene i najrjeńschich wobšedžeństwom pschi jěsorje Słmenu su psched krótkim wuměrili a wšchyschi inspektar chze swojemu knjesej tehodla rosprawy dacž wo swojim skutkowanju. Potom ma tež w bliskosčzi Moskwy jene kublo wuměrjeć, čehož dla šebi myšli, so budže dlějšchi čaš w „šwjatej Moskwy“, kotraž ma 30 pschedměštom, wostacž dyrbjeć.

Psches 10 lět hižom je w Rušowskej a je Rušowka nětk jeho domowina. Tola často sapopaduje jeho žadosč po němškim wótznytm kraju, hdžezž běšche něhdy swoj statok měł; jeho wutroba žedži sa horami a dołami stareje domowiny. Zako bě do Rušowskeje pschischoł, bě i wučerjom pola k. hrabje T., kiž w Rušowstwie pola wjetercha G. njedaloko Nowgoroda bydlesche. Wón mějesche 12lětneho syna a 11lětnu dźowtku hrabje T. wučjeć. Sa to dosta lětnje 800 šlěbornych rublow, móžesche šebi konja džeržecž a šmėdžische se šwójbu swojeho hrabje wobkhadžecž, jako by k nej šluschał. Pschińdže wopyt abo šwjecžesche so někajki šwjedžeń w domje, njebu němški professar — tať jeho najbóle njenje wachu — ženje wusamknjeny a wón šmėdžesche so tež pschi šabawje wobdžělicž. Šsłowo, w prawym čašu a na prawym měšče rěčane, pschihotowa jemu pucž k temu šhodžeńku, na kotryž bu posdžischo stajeny. Zako junu wjeterch G. wo tym rěčesche, so so rušowske wulke kubła a lěšy jara hubjenje wothladuja a njemōža teho dla prawy wužitk pschinjesčž, professar swoje mējenje i tať wobšchěrnytm a wustojnym waschnjom wupraji, so jeho wjeterch G. wot teho čašba i woczow nješhubi, ale jemu sastojuństwo pschepoda, kotrež wón i wješelosčzu pschija. Hrabja T. jeho pušchčzi, hacž runje mějesche po kontracže hyschče lěto pola njeho wostacž, a čzinjesche to čzim radšcho, dofelž běšchtej jeho džěšči psches dwělětnu wučžbu pola profesora wšchelake wėdomosčze derje nawuťnykej. Zara wučženy a mudry wjeterch G. špōšna hižom po přėnim lěče wšchelaku wėdomosčž a wustojnosčž swojeho noweho sastojuńnika a pntny, so wjedžische wón tež te šame derje nalozicž. Wón widžesche, so dyrbja so jeho dothodny pschi nowym hospodārštwje a wothladanju jeho kublow a lěšow wo džebacž krócž pomyschicž. Teho dla staji wón zuseho wučžerja, kotrehož šańdženosčž bě jemu štoro žyle njesnata, na měšto, kotrež najlěpsche dothodny pschinjesche a kotrež žadny privatny sastojuńnik wyškoleho rušeho knjesa wjeterche njemėjesche. Teho wšchyschi inspektar dopielni pať tež na najrjeńšcho na njeho stajenu domėru a njeje tušamu ženje njewužitnje wužiwat. Hacž runje bě tehdom pschelschuwjenje w Ruškej kšetro rosšchěrjene a so tón a tamny psches pjenjesy šakšapnyčž da; dha wón tola ženje pjenjesy abo dary brať njeje, kotrež na to džěchu, so by so jeho skutkowanje po tym pschemėniko. Teho bohatsstwo pať rosčesche lěto wot lěta. Hacž runje tať rucze bohatsstwa nadobny, njebē tola šbožowny, pschetož wón štejesche bjes džěčzi a šwójby we šwěče, a w jeho wutrobje težesche bolosny kloť, šchtož so jeno tehdom na jeho woblicžu wosnamjenjowasche, hdnyž bě wón se šwojimi myšlemi a šacžucžemi šam.

W augusčze bě krašne wjedro a pucžowanje wšchyscheho inspektarja so te kōnzej bližesche. Pschezo bliže a bliže pschińdže k Moskwy, w žylytm šwěče wuwolanej, kotraž ma šlawnu historiju a podacžow polnu šańdženosčž. W lěče 1148 ju wulkowjeterch Jurij Włodomirowicž šaloži, a Danilo Alexandrowicž posbēže ju w lěče 1300 k škownemu měštu a w nim tež na hōrkoytm posbėhnjenju šlawny Šremł natwari. Šdnyž wšchyschi inspektar hacž k přėnim, k měštu šluschaznym kšěžam pschińdže, so měšto pomatku do wjecžornych šmėrkow potaji a jeno tu a tam bluschčzachu so

šocžane wēze žyrkwow w pošlednich pruhach. Šolo šwokoło wšcho woczichny, ale potom šapocža so krašne šwonjenje, šajlež hewat nihdže na šemi njenamatasch. Tuto šwonjenje šapschija wutrobu wšchyscheho inspektarja tať šylnje, kaž hyschče nihdy přjedny. Wón pschitasa pohonczej, so dyrbi pomalšcho jěčž, so by tať prawje polne wužiwanje tutchy krašnych šynkow mēčž mohł. Teho wostaji napohlad rjanych šahrodow šymneho, teho runja tež mjeńšche a wjeterche palazy a twarjenja, runjež krašne w mrošocze psched nim ležachu. Wučžny pschińdže do poštajeneho hoscženza w šwjedžnym džěle Moskwy, kotryž „Šitajgorod“ rěka. Teho šobupucžowarjo bēchu w pschedmēšče wostali. Wón poda so šaje k mērej. Šašajtra džěšche k swojemu knjesej, so by jemu šlubjenu rosprawy dať. Potom pať pschińdžechu nowe pišma, kotrež bēchu podkōžk pschichodnje džěšawosčze. Nětk šacžezže do palaza wjetercha G., dosta šwoje štwy a šwojich šlužobnikow a šmėdžische šebi konje žadacž, hdnyž chžysche. Šas šwjekeli jeho wjeterch psches wulke pišmo, w kotrymž bu jemu kublo pola Nowgoroda k wēčžnemu wobšedžeństwju šapišane. To bě tošamo kublo, wot kotrehož bēšche hižom hacž dotal dothodny čahnył.

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

Š Drazdžan. Šjedželu tydžjenja tu Šserbjo i Drazdžan a wokoliny šako šwoje šemschenje w lubej macžernej rěčzi šwjecžachu. Šnjes šarar Domaschka i Budestez bē špowjednu wučžbu, šnjes šarar Matek i Barta přėdowanje pschedewšat. Šahladna wošada bē so šeschla, tón krócž pať niz na šwucženytm mēšče w šchiznej žyrkwj, ale w šwjatocžnje wudėbjenej rumnej šali tuteje wošady, kiž portalej šchizneje žyrkwje runje napschecžiwow leži. Šowny Drazdžanški šuperintendent, k. Dr. Škōšsch, bē na wodžerja šerbškich Šožich šlužbow tu přostwu stajil, so by so šchizna žyrkej tón krócž wurjadnje ša mišionštu džěčžazu Šožu šlužbu pschewostajika, pschetož we wšchěch žyrkwjach w Drazdžanach mēšachu šańdženu njedželu mišionarowo k džěčžom rěčecž. Šo přostwje je so stało, niz wšchaf runje i lohkej wutrobu. Šserbjo su wšchaf i šchiznej žyrkwju nětk hižo psches 60 lět psches šwoje šemschenje šjednocženi. Woni su na někotrytm šwjedženju i tutej wošadu so wješelili a Šoha šhwalili, woni su i nej plakali, jako to krašne měšto šchizneje žyrkwje ša něotre hodžiny psches plomjenja so šapuscži a w rosšpadančach ležesche. Šoža šlužba pať bē widomnje žohnowana, jenož škoržicž ma so pschezo i nowa na to, so licžba špowjednych wotebjera. Špowjednych bēšche 110 wošobow. Šón Šnjes ščini naš šwėrnnych a twar šebi šwoje krašestwo a pschisporjeje je w lubej domišnje, ale tež pola naš tu w žušbje!

K rospominanju.

Ma n d ž e l s k i c h h e š l o m a b y c ž :

Tvoja šrudoba, moja šrudoba;

Moje wješele, tvoje wješele;

Tvoja nusa, moja nusa;

Mož šhlėb, twój šhlėb.

* * *

Šžicha myšl runa so wulkej štale w morju; na nej so, runjež je šama šmėrna, tola wšchē dživje žokny šamaju.

* * *

Šchtož i druhimi na pschemoh bēži, štejo njewostawa a so njewohladuje, so by widžal, kať daloko je hižom bēžal a wo šajki šruč pucža su čzi drusy hyschče šady njeho; ale wón bjes pschestacža bēži, doniž wotnyknjeny kōnz dozpiť njeje.